

Пісковий годинник

Марія Козиренко

I

Ми тікали. Кудись або звідкись. Сонце не заходило третю добу, і коли мій годинник у четверте показав опів на дев'яту ранку, ми вже були на березі океану. Або на океані берега.

На камені сиділа чайка й співала рибі, що лежала перед нею, колискову. Риба не слухала, тому чайка її з'їла.

Може, небо — лише ковток блакитної кави з вершками і без цукру. Вода має в собі частинку неба, а небо має безліч частинок води.

У моїх карих очах завжди є щось від твоїх блакитних. Моя жіночність має щось від твоєї мужності.

Вода приймає всіх.

Не було ані пароплавів, ані вітрильників, взагалі будь-яких суден. Океан без напрямку. Або напрям без океану.

Не було вітру. Був він, але він не був вітром. Або вітер не був ним.

Чайка пильно дивилася на нас риб'ячими очима і шкрябала лівою лапкою камінь, на якому сиділа.

Може, сонце — то лише сонце.

II

Вершки повільно розчинилися у каві... Вона від того зблідла.

Від сонця ми ставали теплі й темніші, і ти вже здогадувався, що як тільки ми станемо настільки темні, що не будемо вирізнятися з-поміж людей з-за океану, на горизонті з'явиться корабель.

Поки був час, ми вчилися дивитися у воду. Через дві години вода навчилася дивитися на нас.

III

Вітрила були зелені у білу скісну смужку, як труси сусіда з третього поверху, коли він робить на балконі ранкову гімнастику з сигаретою в зубах; або як ватяний матрац на ліжку біля вікна у палаті номер 11 на шостому поверсі лікарні, у яку ми ніколи не потрапимо, бо там лікують виключно від синдрому нелюбові.

IV

Вітрила ближчали; люди на палубі робилися все більші й більші, і от вони стали

настільки великі, що вода вже не могла їх витримати, і вони зійшли до нас на берег. Чайка злякалася й полетіла геть, я підняла камінець, який вона так довго шкрябала, на ньому був напис: "Чайка+Риба=Чайка", і з цим не погодитись було важко.

V

Ми втекли. Кудись. Звідкись. Дізналися, що дерево нашої світобудови — кокосова пальма; і те, що як би довго ми не ходили водою, все одно не залишиться жодного сліду. Тому зараз ми тримаємо біля своїх ніг землю.

А ліків від синдрому нелюбові досі не знайдено.